

Sager, var der ikke nogen Lægmands Indflydelse, der kunde gjøre sig gjældende udenfor Rigsdagen, og Sagen kom altsaa her, paavirket af denne geistlige Raadgivning, uden at der var nogen Modsatning, man her kunde holde sig til. Dernæst ansførte jeg som en anden Grund, at Kultusministeren havde ordnet en Deel af Kirkens Forsatning ad administrativt Bei; og jeg var bange for, at man skulde vedblive at gaae frem paa denne Maade, skjøndt Grundloven siger, at Forsatningen skal ordnes ved Lov. Denne min Hovedindvending mod Menighedsraadene; som jeg kom til at nævne som et Skridt, den høitærede Minister har gjort ad administrativt Bei, og dette var min væsentligste Bemærkning, omtaler den ærede Minister slet ikke, den lod han staae uden at sige et eneste Ord derimod. Med Hensyn til, hvad jeg dernæst yttrede om Menighedsraadene og deres Sammensætning, saa forekommer det mig klart, at naar man her i Almindelighed taler om en Sammensætning af enkelte Mænd s. Gr. Præster, Borgere eller Bønder og tillægger dem en eller anden Egenkab, saa er det dog uberegtiget at sige, at man vil have denne Egenkab anvendt paa enhver Enkelt; jeg sagde, at Menighedsraadene vare ubetydelige i deres Virksomhed, at de, naar de vare valgte af Præsten alene, vare valgte, eftersom han troede bedst at kunne faae dem til at gaae den Bei, han ansaae for den rette, og naar de vare valgte af Menigheden, saa sammenkaldte Præsten dem ikke til Møde. Der laa naturligviis deri ingenlunde, at det var Tilfældet i ethvert af vore halvtrediehundrede Menighedsraad. Den ærede Minister omtalte det, som om, jeg havde meent det saaledes,

men jeg kan naturligviis umulig kjende ethvert Menighedsraad; det forekommer mig, at, naar man vilde dømme og tale saaledes i Almindelighed, saa maatte man dømme meget haardt om næsten enhver Tale, man hører; thi det er dog ingenlunde saaledes at forstaae, at man, naar man tillægger saadanne forskjellige Personer eller Indretninger en særlig Egenkab, at man derved vil have enhver Enkelt tillagt denne Egenkab. Det var altsaa mine Grunde, jeg ansførte, hvorfor jeg for 2—3 Aar siden kunde komme til at deeltage i Dannelsen af et Kirkeraad. Dernæst gik jeg over til at sige, at det, som nu laa imellem, gjorde, at jeg ikke troede, Tiden var kommen; jeg sagde ogsaa, at jeg troede, at der ikke vilde hengaae saa saa Aar, inden Tiden var kommen, og derhos ansførte jeg, at Grunden dertil var Geistlighedens senere Optraeden. Her maa jeg altsaa forvare mig imod, naar jeg siger Geistligheden, at jeg ikke mener enhverfømlest enkelt Geistlig, men Pluraliteten af Geistligheden. Geistligheden er optraadt afgjørende bestemt imod et Kirkeraad, og dette har ført til, at den ærede Minister ogsaa er imod det. Den ærede Minister syntes, at jeg havde dadlet ham derfor; det har jeg ingenlunde, men jeg har ansført, at det er en Grund for mig til endnu ikke at ansee Tiden for kommen; og dernæst have disse Dages Forhandlinger end yderligere vist mig, hvis jeg tvivlede iforveien, at Tiden virkelig ligger temmelig fjern, inden vi kunne vente at gjøre dette Skridt; saaledes maae mine Ord forleden Dag forstaaes. Jeg har nu gjort mig Umag for at fremsætte min Betragtning, saa kort, men tillige saa klart som muligt, for ikke yderligere at blive misforstaaet.